

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁת קוֹרַח (בְּחוֹ"ל נְשִׁלַח) כ' סִיּוֹן ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / ראשון עם רש"י

קֹרַח קִינָא בְּכַךְ שִׁמְשָׁה רַבְּנוּ בַּחַר מִיִּשְׁהוּ אַחַר לְהִיּוֹת נְשִׂיא הַשֶּׁבֶט. הוּא הַחֵל לְשַׁכְנַע אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁאֵין צָרָךְ בְּמִנְהִיג – כּוֹלָם צְרִיכִים לְהִיּוֹת מִיִּחְדִּים. מִשָּׁה נִיסָה לְמִנּוּעַ אֶת הַמַּחְלָקָת.

קֹרַח, בֶּן דָּוִדוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ, כָּעֵס מְאֹד. מֹשֶׁה רַבְּנוּ בַּחַר אֶת אֱלִיצָפֹן בֶּן עוֹזִיאֵל לְנְשִׂיא הַשֶּׁבֶט. קֹרַח חָשַׁב שְׁלוֹ מְגִיעַ לְהִיּוֹת הַנְּשִׂיא

(עוֹזִיאֵל הָיָה הָאֵחַ הַצָּעִיר שֶׁל עֲמָרָם, אָבִיו שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ. אָבִיו שֶׁל קֹרַח, יִצְהָר, הָיָה הָאֵחַ הַשֵּׁנִי אַחֲרֵי עֲמָרָם. הוּא סָבַר שֶׁהוּא הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת הַבְּחִירָה הַבְּאָה לְהִיּוֹת מִנְהִיג. קֹרַח לֹא יָדַע שֶׁה' אָמַר לְמֹשֶׁה לְבַחֵר מִיִּשְׁהוּ אַחֵר).

קֹרַח אָמַר שֶׁזֶה לֹא הוֹגֵן שִׁמְשָׁה וְאֶהְרֹן הֵם הַמִּנְהִיגִים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּלָם קְדוּשִׁים, אִף אֶחָד לֹא צָרִיךְ לְשְׁלוֹט וְלְהִיּוֹת אַחֲרָי עַל הַשָּׁנִי. אִף אֶחָד לֹא צָרִיךְ לְקַבֵּל תְּפִקִיד מִיִּחְדָּ לְהִיּוֹת כֹּהֵן וּמִיִּחְדָּ יוֹתֵר מֵהַשָּׁנִי.

קֹרַח שַׁכְנַע אֶת בְּנָיו, אֶת שְׁכֵנָיו- דָּתָן וְאַבִּירָם, וְאֶת שְׁכֵנָיו מִשֶּׁבֶט רְאוּבֵן בְּנֵי אֱלִיאָב וְאוֹן בֶּן פִּלֵּת לְהַצְטָרֵף אֵלָיו.

הֵם אָסְפוּ יַחַד 250 אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כּוֹלֵל אֲנָשִׁים חֲשׁוּבִים (כְּמוֹ נְשִׂאִים וְדַיָּנִים) כְּדֵי לְצַאת נֶגֶד מֹשֶׁה רַבְּנוּ. הֵם שָׁאֲלוּ אֶת מֹשֶׁה שְׁאֵלוֹת כְּדֵי לְהַרְאוֹת שֶׁאִף אֶחָד לֹא צָרִיךְ לְהִיּוֹת מְעַדָּף וְחָשׁוּב יוֹתֵר:

“אִם לּוֹבְשִׁים טְלִית שְׁכָלָה תִּכְלַת, הֲאִם יֵשׁ לְשִׁים בָּהּ צִיצִית עִם פְּתִיל תִּכְלַת?”

כְּאֲשֶׁר מֹשֶׁה עָנָה שָׁכֵן, הֵם הַחֵלוּ לְצַחֹק עָלָיו וְאָמְרוּ שֶׁזֶה לֹא הִגְיוֹנִי. אִם כָּל הַבְּגָד כָּלוּ נַעֲשֶׂה מִתְּכֵלֶת, מַדּוּעַ יֵשׁ צָרָךְ לְשִׁים עוֹד פְּתִיל תִּכְלַת?

הֵם נִסּוּ לִוְמַר לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ שֶׁכָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִיִּחְדִּים (כְּמוֹ תִּכְלַת) וְאִינָם צְרִיכִים פְּתִיל אֶחָד שִׁיְהִיָּה מִיִּחְדָּ (כְּמוֹ מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן) וְאַחֲרָי עֲלֵיהֶם. “וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהְרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב לָכֵם כִּי כָּל הָעֵדָה כְּלָם קְדוּשִׁים וּבְתוֹכָם ה' וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קַהֲלֵ ה'...?” לְמָה אַתֶּם מְנַסִּים לְהִיּוֹת חֲשׁוּבִים יוֹתֵר מִכָּל הָאַחֲרִים?

מֹשֶׁה חָשַׁשׁ שֶׁכָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְטָרְפוּ אֵלֵיהֶם, וְשֶׁה' יַעֲנִישׁ אֶת כְּלָם. ה' אָמַר לְמֹשֶׁה שְׁלֹא יִדְאָג, רַק קֹרַח וְהָאַנְשִׁים שֶׁהַצְטָרְפוּ אֵלָיו, יַעֲנִשׁוּ.

מֹשֶׁה אָמַר לְקֹרַח לְהִמָּתִין עַד לַיּוֹם הַמִּחְרָת (כְּדֵי לְתַת לוֹ הַזְדַּמְנוֹת לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה). אַז הוּא יִקְרִיב קְטֹרֶת כְּדֵי לְרְאוֹת אִם ה' רוֹצֵה שֶׁכָּלָם יִהְיוּ כֹהֲנִים גְּדוֹלִים (כְּמוֹבֶן, זֶהוּ דְבַר מִסְכָּן, נִדָּב וְאַבִּיהוּא מִתּוֹ

בגלל שהקריבו קטרת שלא היו אמורים להקריב).

משה נסה לגרם לקרח להרגיש טוב יותר, על ידי שאמר לו עד כמה מיחד התפקיד של לוי, שמשרת ושר במשכן. הוא הזכיר לקרח שזהו ה' שהחליט מי יהיה הכהן הגדול. לכן הם לא רק הולכים נגד משה, הם בעצם יוצאים נגד ה'.

משה רצה גם לפייס את דתן ואבירם, אבל הם לא רצו לדבר עם משה. במקום זאת הם אמרו "אתה אמור להביא אותנו לארץ ישראל ובמקום זה אתה הורג אותנו כאן במדבר, אתה רוצה לשלוט עלינו!".

תהלים / יום כ' לחדש פרקים צ"ז-ק"ג

בפרק ק"ג יש פסוק: **"ברחם אב על בנים, רחם ה' על יראיו"** - הנה ספור הקשור לפסוק זה:

פעם, כשהרבי הרי"צ היה ילד, אביו הרבי הרש"ב לקח אותו להתועדות חסידית (פארבריינגן). היה זה בסכות והתועדות התקיימה בסכה הקפואה מקור. ההתועדות נמשכה עד שעה מאחרת והרבי הרי"צ נרדם.

הרבנית שטערנא שרה (אמו של הרבי הרי"צ) באה כדי לקחת אותו למטותו החמה, אבל הרבי רש"ב בקש שישאר בסכה. הרבנית אמרה "קפוא בסכה! והרי בתהלים נאמר (מופיע בתהלים היומי פרק ק"ג) **"ברחם אב על בנים, רחם ה' על יראיו"** - ה' מרחם עלינו כמו שאבא מרחם על בניו ואיפה הרחמנות שלך על בנך? הוא עלול להצטנן מהקר בסכה חס ושלום"

הרבי הרש"ב השיב: "הניחי לו לישון קרוב לחסידים שמתועדים, זה יחמם אותו. החם הזה ישאר אצלו לעוד הרבה דורות"

שנים רבות לאחר מכן, ספר הרבי הרי"צ את הספור בהתועדות חסידית. וכשסיים לספר אמר "זוהי מסירות נפש על חנוף".

תניא / שער היחוד והאמונה פרק ז' (כ' סיון שנה מעברת)

בתחלת שער היחוד והאמונה, האדמו"ר הזקן אומר שהוא יסביר ענין יחודה עילאה ויחודה תתאה. האדמו"ר האמצעי אמר שהוא רוצה שכאשר חסידים יפגשו אחד עם השני, הם ידברו על דברים כמו ייחודה עילאה ויחודה תתאה. אנו עומדים ללמד על כך. כדי שנדע על מה לדבר!

מה שלמדנו עד כה יעזר לנו להבין מה זה. קודם אמרנו שה' רצה להראות את חסדו. לכן הוא ברא עולם כדי שתהיה לנו הזדמנות לשמור תורה ומצוות ולהתקרב אליו. זהו חסדו של ה', שנקרא הו"ה. אבל זה לא היה חסד אם ה' לא היה מסתיר את עצמו, וזה נקרא שם אלקים.

מדוע ה' צריך להסתיר את עצמו? אם לא, העולם היה חש את ה' כל הזמן ולא היינו כמו בני אדם אלא כמו מלאכים שאינם יכולים לקיים מצוות.

מה הבעיה בכך שנהיה כמו מלאכים? למה חשוב דוקא להתנהג כמו בני אדם? מדוע היה ה' צריך להסתיר את עצמו?

כיון שלה' יש תכנית לעולם. מהי התכנית? כפי שאומרים בתפלה, באשר משיח יבא "והיה ה' למלך על כל הארץ". הדרך היחידה בה ה' יכול להיות מלך על העולם היא אם הוא מסתתר. בגלל שאדם יכול להיות מלך רק על אנשים פשוטים. מלך חי בארמון, אבל כל האנשים האחרים חיים בבית הפרטי שלהם, בדרך שלהם, אבל הם שומעים לחקי המלך. ה' רצה שנחוש כמו אנשים פשוטים, המקשיבים לחקיו, אז יוכל להיות מלך עלינו.

החסד של ה' נקרא "הו"ה", גם לגבורה של ה' יש שם - אלקים. למלכות של ה' יש גם שם מיחד -

היום יום / כ' סיון

כל חסיד עובד את ה' בדרך המיוחדת. הדרך בה חושב מרגיש ומתנהג מתאימה לעבודה המיוחדת שלו.

כאשר חסיד נכנס ליחידות בפעם הראשונה, הרבי רואה את העבודה של הנשמה שלו. המלים שהרבי אומר לו עוזרות להבין מה העבודה הדרושה לו. למשך יתרת חייו, הוא מנסה לחשב, להרגיש ולהתנהג בהתאם לדברי הרבי.

~

לרבי לא היו יחידויות פרטיות עם אנשים כדי לתת להם הוראות. הרבי אמר פעמים רבות לחסידים שהיו להם שאלות שהוא כבר ענה להם בהתועדות.

בשנים המאחרות יותר, הרבי הפסיק את היחידויות הפרטיות עם החסידים, והחל יחידות כללית, שהיא מעין שיחה שנאמרה לקבוצה של חסידים (למשל הרבי ערך יחידות לכל החתנים והפלות שעמדו להנשא בקרוב, לכל הבנים והבנות שעומדים להיות בר/בת מצוה בקרוב). בשיחה הזו הרבי נתן הוראות וברכות לכל אותם חסידים. פעמים רבות הרבי דבר על כך שהמצאות יחד עם חסידים נוספים בקבוצה מביאה ברכה עוד יותר גדולה לכל חסיד.

היום ישנם הרבה שיחות וסרטים שיוצאים לאור ללא הרף. כאשר צופים בסרט של הרבי או לומדים את השיחות אפשר למצוא את ההוראות המיוחדות שהרבי נותן לנו, להדריך אותנו בשליחות המיוחדת שלנו להביא את המשיח.

ספר המצוות / מצוות עשה י"ט

היום בספר המצוות לומדים שוב את אותה מצוה, **מצוות עשה י"ט**, להודות לה' ולברך אחר האכל-ברכה אחרונה. לומדים מצוה זו מהפסוק בחמש (אותו מזכירים בעת הברכה) "ואכלת ושבעת וברכת את ה'". הלכות המצוה הזו נכתבו בגמרא במסכת ברכות.

הרמב"ם כתב את ההלכות האלו בתוך ספר אהבה אותו לומדים בעת. ההלכות המעשיות של מצוה זו כתובות בשלחן ערוך אורח חיים (החלק הראשון) מסימן קפ"ב והלאה, ובמהדורה הסופית של האדמו"ר הזקן בסדר ברכות הנהנין.

רמב"ם / הלכות ברכות פרקים ד', ה', ו'

פרק ד'- לומדים מתי אדם צריך לברך שוב למשל אם החליט לברך ושנה את דעתו ורוצה לאכול שוב, יש לברך ברכה נוספת. אפילו אם טרם ברכו ברכה אחרונה. הלכה נוספת היא שאם מברכים בטעות או שהמאכל התקלקל לפני שאנו יכולים לאכל אותו, אומרים 'ברוך שם כבוד מלכותו'.. מיד, כדי שתהיה סבה לברכה. בכך שמדברים אודות כבוד ה' מיד אחרי אמירת הברכה, הברכה אינה נחשבת ברכה לבטלה.

פרק ה'- בפרק זה לומדים מי חייב בברכת המזון. ילדים חייבים משום מצוות חנוכה. לומדים גם על זמון – תוספת שמברכים כאשר יש שלושה אנשים ומעלה שמברכים יחד.

פרק ו'- בפרק זה לומדים על נטילת הידים לסעודה ומים אחרונים. הרמב"ם אומר שנטילת הידים לסעודה הנה מצוה מדברי חכמים, אבל מים אחרונים הם משום סכנה, וצריך להזהר ולהקפיד עליהם

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / פְּרָקֵי אַבוֹת פֶּרֶק ב'

הַמְשָׁנָה הָרִאשׁוֹנָה בְּפְרָקֵי אַבוֹת פֶּרֶק ב', הִיא מֵר' יְהוּדָה הַנָּשִׂיא. לְעֵתִים קְרוּבוֹת הוּא מְכַנֶּה רַבִּי.

"רַבִּי אוֹמֵר: אִיזוּהֵי דֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּבְנוֹר לוֹ הָאָדָם? כָּל שֶׁהִיא תַּפְאֶרֶת לְעוֹשֶׂיהָ וְתַפְאֶרֶת לוֹ מִן

הָאָדָם".

הַרַבִּי מְסַבֵּיר שֶׁר' יְהוּדָה הַנָּשִׂיא לֹא מְדַבֵּר כְּאֵן עַל דֶּרֶךְ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת. זֶה אֶפִּילוֹ לֹא שְׁאַלָה שְׁאֵדָם צָרִיךְ לְבַחֵר. בְּמָקוֹם זֶה, ר' יְהוּדָה הַנָּשִׂיא מְדַבֵּר עַל שְׁתֵּי דְרָכִים בַּתּוֹרָה.

דֶּרֶךְ אַחַת הִיא לְעַבּוֹדַת הָאָדָם עִם עֲצָמוֹ, הוּא יְכוֹל לְנַסּוֹת לְלַמּוֹד, לְהִתְפַּלֵּל, וְלַעֲשׂוֹת אֶת הָעַבּוּדָה שְׁלוֹ טוֹבָה עוֹד יוֹתֵר וְעוֹד יוֹתֵר. הַדֶּרֶךְ הַשְּׁנִיָּה הִיא לְעֲזוֹר לְאַחֲרִים וְלַעֲשׂוֹת הַרְבֵּה חֶסֶד. שְׁתֵּי הַדְּרָכִים הֵן דְּרָכִים טוֹבוֹת בִּיְהוּדָה. אִז מֵה צָרִיךְ הָאָדָם לְבַחֵר?

רַבִּי- רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא, הִיָּה הַנָּשִׂיא- הַרַבִּי שֶׁל הַדּוֹר שְׁלוֹ. הִיָּתָה לוֹ נִשְׁמָה כְּלִיתִי, נִשְׁמָה שְׁכוּלֶלֶת בַּתּוֹכָה אֶת כָּל הַנִּשְׁמוֹת שֶׁל הַיְּהוּדִים שֶׁחִיו אִז. לְכֵן בַּתּוֹכוֹ, הוּא הִיָּה צָרִיךְ לְהַכִּיל אֶת שְׁתֵּי הַדְּרָכִים. כִּי לְכָלֵל אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל. רַבִּי הַרְגִישׁ שֶׁהַדֶּרֶךְ הַטוֹבָה בְּיוֹתֵר לְעַבֵּד אֶת ה' הִיא שְׁלוֹב שֶׁל שְׁתֵּי הַדְּרָכִים. הוּא רָצָה שֶׁכָּל יְהוּדִי יְכַלֵּל אֶת שְׁתֵּי הַדְּרָכִים. יְהוּדִי צָרִיךְ לְעַבֵּד בְּדֶרֶךְ שֶׁל חֲנוּךְ עֲצָמוֹ, לְלַמֵּד אֶת עֲצָמוֹ לְהִיֹּת יְהוּדִי טוֹב יוֹתֵר, וְיַחַד עִם זֶה עָלָיו לְעַבֹּד גַּם עַל חֲנוּךְ הַזּוּלָת, לְלַמֵּד אַחֲרִים וְלַעֲזֹר לָהֶם גַּם לְגָדוֹל בַּתּוֹרָה וּמִצְוֹת.

זוּהִי הַדֶּרֶךְ הַטוֹבָה בְּיוֹתֵר, כִּינֵן שֶׁהִיא טוֹבָה גַּם לְאָדָם עֲצָמוֹ וְגַם יָפָה לְאַחֲרִים. נַעֲשִׂים טוֹבִים יוֹתֵר בְּעֲצָמָנוּ וְגַם עוֹזְרִים לְאַחֲרִים מִתּוֹךְ אֲהַבַת יִשְׂרָאֵל. הַדֶּרֶךְ הַזֶּה אֵינָה מֵיַעֲדָת רַק לְרַבִּי, כָּל אֶחָד וְאֶחָת מֵאַתְּנוּ יְכוּלִים לְצַעֵד בְּדֶרֶךְ הַיָּפָה הַזֶּה וְלַפְסֵעַ בְּדֶרֶךְ בְּעַבּוּדַת ה' שְׁלוֹ.

(הַתּוֹעֲדוֹת פְּרָשַׁת דְּבָרִים, רָאָה בְּשִׁיחוֹת קוּדֵשׁ, פְּרָשַׁת דְּבָרִים תּש"ל"ה)